

Buda Ferenc

Madarak

A mindenkori leszakadókért

Az idén 70 éves Kő Pálnak

*Front úzte fellegek alatt
madarak húznak madarak
a szemem rajtuk megakad*

*E percben nem gondolkodom
se vesztemen se hasznomon
röptükben megkapaszodom*

*Jó nézni őket madarak
szárnyukkal eget szántanak
szállván a fellegek alatt*

Közülük egy most leszakad

*Vonul a többi meg nem áll
elzsugorodva messze száll
nincs köztük az az egy madár*

*Mély kékre vált az ég színe
föl-földobog a Föld szíve
száll száll a csapat messzire*

*Közel az ég a Hold kerek
Szél susorog a lomb alatt
Dereng az éj a domb felett*

Az az egy vajon hol maradt

2011. július

Gyöngyvirág

*Gyöngyöm-virágom,
első unoka-lányom
akár a sziporka villám,
idefut, odaszökken,
s úgy leng a hintán,
mint egy valódi tornász.
Mindezen felül
ha föláll,
ha leül,
nemcsak neve, de maga is
egyaránt virágot formáz.
Virág, madárka, mókus –
virít, röpül meg szalad is
álló napestig lankadatlan,
két keze-lába, de még a szava is
fáradhatatlan.
Győzz csak fülelni, mit mesél,
felelni, ha kérdez,
hajolj oda egész közelre
kicsi szívéhez,
hisz ez a röpke villám:
csapongó szárnyú lepke-kislány –
kicsike Gyöngyvirágom,
legelső unoka-lányom.*

Panna

*Panna, hej, Panna
kiflit ha kapna,
abból egy fikarcnyi
morzsát se hagyna,
hisz neki oly csuda
étvágya támadt,
bekapna kettőt,
megenne hármat.*

*Panna, hej, Panna
labdát ha kapna,
vígán dobálná
föl a magasba,
még magasabbra,*

*föl, föl a Napba,
míg Nappá válna
fönn az a labda.*

*Panna, hej, Panna
babát ha kapna,
hármát, sőt négyet is
karjára fogadna,
hordozná mindüket
ringatva, dalolva,
mintha csak igazi
kismama volna.*

Boldi

*Boldika, Boldi
borókabokornyí,
játéka jó nagy kosárnyí,
kocsija egész garázsnyí,
jószága akolnyí.
Ám ha szétszéled e
töméntelen holmi,
anya legelső szavára
(vagy: második sugallatára)
kész összepakolni.
Szeret vonatozni,
szép könyvben lapozni,
mama fájós háta mögé
párnát odahozni,
kinn a parkot, a kiserdőt
körbemotorozni,
fű közt kotorászni,
ágról havat rázni,
s anya ha épp órá bízza,
Ábrisra vigyázni.
Mit szokott még Boldi?
Szíjat kicsatolni,
többször egymás után
vissza becsatolni,
s karomba ha fölkapom,
vállamra hajolni.
Pocakja ha kordul,
futva fut a házig,*

kezet mos, ebédel
(vagy megvacsorázik).
S ha sokat tornázik
ez a kicsi Boldi,
bízást meglátjátok:
nem hoz szégyent rátok –
erős lesz, mint Toldi!

Kender alatt kis ember

Égig érő nagy kender,
alatta egy csöpp ember.

Leszól hozzá a kender:
„Jó, hogy itt vagy, pöttöm vendég!
Biz én kacagni szeretnék,
csiklandozzál, csöpp ember!”

Annak ott lenn több sem kell,
szót fogad a csöpp ember,
s tíz ujjával ahol éri,
csiklandozza, bizseréli,
de
rá se konyít a kender.

Fölsandít a csöpp ember:
„Hé! A kedvem ne vedd el!
Mért nem kacagsz, mért nem mulatsz,
te kender?”

Vállát vonja a kender,
majd a magasból alászóll:
„Ha csak ott lenn kaparászol,
mit sem érzek, csöpp ember.
Hát
jó hosszúra húzd ki magad,
s itt csiklandj a hónom alatt!”
Elcsügged a kis ember,
szót emelni nem is mer.

„Mért hallgatsz, te csöpp ember?” –
tudakolja a kender.

*Feleli a kis ember:
„Bármekkora szemét tátok,
hónodig én el sem látok.
Félarasznyi termettel
hogy érném föl, te kender?”*

Esteledik

*Lefelé gurul a Nap,
kísérik a madarak,
gémek, varjak, vadludak.*

*Fényben izzó láthatár –
arra húz a sok madár,
mind a Nap nyomába jár.*

*Málnaszínnel alkonyul,
égi fény a mélybe hull,
s barnán besötétedik.
A világ is eltűnik.*

*Hová, mivé hullt a Nap?
Híre-hamva sem maradt.
Fölszedték a madarak?*

*Mire az éj eltelik,
megálmodjuk reggelig,
s újra itt lesz mindegyik.*

Didergő dal

*Január csupa jég,
kenyerem fogyaték,
tüzelőm potyadék,
tüzem is takaréék.
Telihold babonáz,
begubószik a ház,
csak a szél dudorász,
szívemen kaparász.*

*Melegem maradék,
a hiány hadonász.
Van-e még haladék?
Kutya tél, ne komázz!*

Álom

*Nagy, kerek égbolt,
rajta a félhold,
körötte kék folt,
alatta – pékbolt.*

*Szedem a lábam
s futok kinyitni –
öblös kosárban
halomnyi kifli:
sok meleg félhold.*

*Mind az enyém volt –
s mind a tiéd volt.*

